

Homília na svätej omši pri uvedení nového farára a dekana Levoča, Bazilika sv. Jakuba, 30.8.2026

Drahý pán farár a dekan Róbert, ctený Mons. František Dlugosh, dlhoročný levočský farár a dekan, spolubratia kňazi, veriaci z predchádzajúcej farnosti Kolačkov, vzacní hostia, milí Levočania, bratia a sestry, dnešná nedeľa je pre levočskú farnosť osobitným dňom. Stretávame sa pri oltári, aby sme slávili svätú omšu, počúvali Božie slovo, ale zároveň aby sme do služby tejto vznešenej farnosti uvedili nového farára a dekana. Pri takýchto chvíľach sa celkom prirodzene pozeráme dopredu. Premýšľame, čo prinesie nové obdobie, aké bude, čo sa podarí, čo sa možno zmení. Nový farár prichádza s určitými očakávaniami a rovnako aj farnosť má svoje očakávania od neho. A práve do tejto chvíle nám zaznieva dnešné evanjelium. Som veľmi rád, že liturgia nám dnes ponúka práve tieto Ježišove slová, pretože akoby boli pripravené pre tento deň: **„Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma.“** V jednej jedinej vete nám Ježiš ukazuje, čo je podstatné nielen pre život kresťana, ale aj pre život farnosti a pre službu kňaza.

Je zaujímavé, že tieto slová zaznejú bezprostredne po veľkej udalosti v Petrovom živote. Minulú nedeľu sme počuli jeho nádherné vyznanie: „Ty si Mesiáš, Syn živého Boha.“ Ježiš mu odpovedal: „Ty si Peter a na tejto skale postavím svoju Cirkev.“ Peter dostáva veľkú dôveru, zodpovednosť a poslanie. Lenže vzápätí, v dnešnom evanjeliu, keď Ježiš začne hovoriť o ceste do Jeruzalema, o utrpení, kríži a zmŕtvychvstaní, Peter tomu nerozumie. Má svoju predstavu o Mesiášovi, svoju predstavu o jeho ceste a možno aj svoju predstavu o tom, ako by sa veci mali vyvíjať. A práve vtedy Ježiš upriami pozornosť učeníkov na to najpodstatnejšie. Nehovorí im, aby mali všetko dopredu vyriešené, aby poznali všetky odpovede alebo aby presadili svoje predstavy. Povie im: **„Kto chce ísť za mnou...“**

To je prvá časť Ježišovej vety a zároveň prvé slovo pre dnešný deň. Keď sa začína nové obdobie života farnosti, najdôležitejšou otázkou nie je, kto bude mať akú predstavu, kto čo presadí alebo čo všetko sa zmení. Oveľa dôležitejšia je otázka: **Kam chceme ísť?** Ježiš odpovedá veľmi jednoducho: „Za mnou.“ Toto je smer, ktorý sa nesmie stratiť. Farnosť totiž nie je spoločenstvom ľudí zhromaždených okolo osoby jedného kňaza. A farár nie je človekom, ktorý prichádza, aby si vytvoril svojich nasledovníkov. Cirkev je spoločenstvom učeníkov Ježiša Krista. Preto, Robert, keď ti dnes ako biskup zverujem túto farnosť, robím to s dôverou. Nezverujem ti však ľudí preto, aby išli za tebou. Zverujem ti ich, aby si **spolu s nimi išiel za Kristom**. Budeš niekedy kráčať pred nimi a ukazovať smer, inokedy vedľa nich a počúvať ich a niekedy budeš možno musieť zostať pri niekom, kto už nevládze kráčať. Vždy však musí zostať jasné, ku komu všetci smerujeme. Kňazská služba sa nemeria tým, koľko ľudí sa zhromaždilo okolo kňaza, ale

tým, či ich kňaz priviedol bližšie ku Kristovi. Rovnako živosť farnosti sa meria tým, či sa tu ľudia stretávajú so živým Kristom, či tu rastie viera, či sa tu človek môže vrátiť k Bohu, či tu nachádza prijatie, odpustenie a nádej.

Ježiš však pokračuje: „...**nech zaprie sám seba.**“ To je druhá časť jeho vety a pre dnešný deň v nej počujem slovo **služba**. Zaprieť seba neznamená stratiť svoju osobnosť, prestať premýšľať alebo nemať vlastné dary. Apoštoli zostali apoštolmi so svojím temperamentom, odvahou, spontánnosťou, ale aj slabosťami. Ježiš od nich nechcel, aby nemali svoje povahy. Chcel, aby prestali robiť zo seba mieru všetkého. To je rozdiel. Učeník neprichádza k Ježišovi so slovami: „Pane, ukážem ti, ako to má byť.“ Učeník sa učí povedať: „Pane, ukáž mi, čo odo mňa chceš.“

A toto je veľmi dôležité aj pre každú službu v Cirkvi. Byť farárom a dekanom je služba. Milý pán dekan Róbert, ty to veľmi dobre vieš a ukázal si tv predchádzajúcej farnosti. Hojná prítomnosť veriacich z Kolačkova je prejavom vďaky a úcty k tvojej službe. Preto ti, pán dekan, nechcem iba povedať: zverujem ti úrad farára a dekana. Chcem povedať niečo oveľa vážnejšie: **zverujem ti ľudí v Levoči**. Ty si prijal túto službu, keď sa na teba obrátil. Ďakujem ti za tvoju ochotu. Zverujem ti deti, ktoré ešte len objavujú krásu viery, mladých, ktorí hľadajú svoju cestu, manželov a rodiny, seniorov, chorých a osamelých. Zverujem ti ľudí, ktorí sú každú nedeľu v kostole, ale aj tých, ktorých tu nevidíš. Zverujem ti tých, s ktorými sa ti bude spolupracovať ľahko, aj tých, ktorým budeš musieť venovať veľa trpezlivosti. Pastier si totiž nevyberá iba tých, ktorí mu vyhovujú. Kristus mu zveruje všetkých.

Ježišove slová však dnes nie sú určené iba novému pánovi dekanovi. Pán Ježiš hovorí: „**Kto chce ísť za mnou...**“ A tým pozýva každého z nás. Aj život farnosti potrebuje schopnosť niekedy zaprieť seba, svoju predstavu, pohodlie či presvedčenie, že iba môj spôsob je správny. Je potrebné odmietnuť predsudky a faloš. Farnosť je živé spoločenstvo. Kňaz sa potrebuje učiť počúvať ľudí a ľudia sa musia učiť počúvať svojho kňaza. Kňaz potrebuje dôveru farnosti a farnosť potrebuje cítiť dôveru svojho kňaza. A obaja sa potrebujú neustále pýtať: čo od nás chce Kristus?

Napokon Ježiš svoju vetu završuje slovami: „...**a nasleduje ma.**“ Tu sa dostávame k tretej a možno najkrajšej myšlienke dnešného dňa, ktorou je **spoločná cesta**. Dnes sa v Levoči nezačína éra jedného človeka. Cirkev nepozná éru jedného farára ani jedného biskupa. Pred nami tu boli generácie kňazov a veriacich, ktoré sa modlili, pracovali, stavali, odpúšťali si, vychovávali svoje deti vo viere a odovzdávali ďalej to, čo samy prijali. Po nás prídu ďalší. Menia sa farári, menia sa biskupi, menia sa generácie, ale Kristus zostáva. Preto dnešný deň nie je prerušením príbehu tejto farnosti. Je jeho pokračovaním. A možno sa na dnešnú udalosť môžeme pozrieť ešte trochu inak. Hovoríme, že Levoča dnes dostáva nového farára. Je to pravda, ale je to iba polovica pravdy. **Dnes totiž farár a farnosť dostávajú jeden druhého**. Pán dekan Róbert, ty

dnes dostávaš týchto ľudí a oni dostávajú teba. Nie preto, aby ste sa navzájom vždy vo všetkom zhodli, ani preto, aby ste si navzájom splnili všetky svoje očakávania. Dostávajú jeden druhého preto, aby ste si pomáhali ísť za Kristom. To je oveľa krajšie a zároveň náročnejšie než jednoduché rozdelenie na toho, kto vedie, a tých, ktorí poslúchajú. Je to spoločenstvo ľudí, ktorí majú rozličné úlohy, ale jedného Pána a jeden cieľ.

Levoča má navyše osobitný dar. Nad týmto mestom stojí Mariánska hora a celé generácie ľudí tam vystupujú s prosbami, vdakou, bolesťami i nádejou. Vieme, dobre, že aj tam ťa čaká veľa práce, ale sverím, že s pomocou Božou a dobrých ľudí, to spoločne zvládnete. Panna Mária je nádherným príkladom nasledovania Božej vôle. Keď jej Boh ukázal cestu, povedala svoje „áno“ a vykročila. Aj preto by som si želal, aby sa nové obdobie tejto farnosti nieslo práve v tomto duchu: v spoločnej obnove tejto farnosti.

Drahý pán dekan, zverujem ti túto farnosť s dôverou v tvoje dary a schopnosti, ktorými ťa Pán obdaril. Vyprosujem ti, aby si bol v Levoči šťastným kňazom. A to vyprosujem aj pánom kaplánom. Buď s týmito ľuďmi, počúvaj ich, modli sa za nich, raduj sa s nimi a keď príde čas kríža, nes ho spolu s nimi. A vás, drahí Levočania, prosím, prijmite svojho nového pána dekana. V mnohých veciach nadviaže na svojich predchodcov, ale som presvedčený, že prinesie aj nové podnety, nové nadšenie a oživenie, ktoré je potrebné. Modlite sa za neho, spolupracujte s ním a pomáhajte mu zostať dobrým a radostným kňazom. Dnes nedostávajú iba nového farára a on nedostáva iba novú farnosť. **Dostávajú jeden druhého, aby ste spolu išli za Kristom.**

Nech preto Ježišova veta, ktorú sme dnes počuli, zostane nad týmto novým obdobím ako jednoduchý program: **„Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma.“** Nech nám Kristus ukazuje smer, nech nás učí službe a nech nás vedie na spoločnej ceste. A nech raz môžeme povedať, že najkrajším ovocím tohto obdobia nebolo to, čo sme dokázali vybudovať okolo seba, ale to, že sme sa **spoločne dostali bližšie ku Kristovi a bližšie jeden k druhému. Amen.**